

Ранениятъ мълчаливо посочи лъвото си рамо и единия си кракъ. Тя погледна окървавения мундиръ, на който проблѣсваха свѣтли еполети. Ранениятъ бѣше руски офицеръ.

— Баба ще те изцѣри, — успокоително и самоувѣрено каза старата жена. Той смжтно разбра думитѣ ѝ, но почувствува, че тя нѣма да го остави, че ще му помогне. Слаба усмивка удължи устнитѣ му, които прошепнаха на руски езикъ:

— Благодаря...

Съ голѣми усилия баба Петрана можа да довлѣче ранения офицеръ въ кжщичката си. Стопли вода, изми лицето и раната му, превърза я съ бинтоветѣ, който той ѝ даде, и когато пипна крака му — и него да измие и превърже, ранениятъ силно изохка. Тя потърси рана, но не намѣри.

— Нѣма ли рана! — въпросително го загледа тя. Той направи съ ржцетѣ си движение, като че чупи пржчки.

— Аха... Разбрахъ.

Баба Патрана умѣше да цѣри счупени кости. Съ сржчни притискания тя намѣсти счупената кость, стегна крака въ дъсчици, обви го здраво и сложи ранения на тѣсното мендерче да лежи. За себе си тя постла на земята.

*

Ранениятъ гостъ на баба Пе-

трана бавно оздравяваше подъ нѣжнитѣ ѝ грижи. Неговата младостъ помагаше на болното му тѣло да се съвзема и закрепва. Днитѣ се изнизваха като старческа броеница. Горещото лѣто полека угасваше и изстиваше въ разореното и безлюдно поле.

Денемъ той прекарваше въ кжщичката, като разглеждаше презъ малкото прозорче цѣлото поле, по което не остана и най-дребното камъче незабелязано отъ него. Вечеръ само той излизаше вънъ, за да се поразходи около кжщата, подпирайки се на бабиното Петранино рамо. Дългиятъ съвмѣстенъ животъ имъ помогна да понаучатъ нѣкой-други думи отъ езика си. Вече лесно се разбираха.

Когато за пръвъ пжтъ той стана отъ мендерчето и погледна презъ прозорчето, Николай Горбуновъ, така се казваше рускиятъ офицеръ, попита баба Петрана на полу-руски, полу-български езикъ:

— Кжде сж нашитѣ?

— Горе въ Балкана, на върха св. Никола. Сюлейманъ-паша не ги пуца да слѣзатъ.

— Ще ги пустне. Нашитѣ пакъ ще минатъ Балкана и тогава чакъ въ Цариградъ ще ги закаратъ. Азъ вѣрвамъ. Нали затова дойдохме. Да ви освободимъ.

— Дано Богъ имъ помогне пакъ да ги видимъ!